Judikatūras krājums

VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (otrā palāta)

2015. gada 27. februārī*

Piekļuve dokumentiem — Regula (EK) Nr. 1049/2001 — Procesuālie raksti, ko Austrijas Republika tiesvedībā par pienākumu neizpildi iesniegusi Tiesā — Piekļuves atteikums

Lieta T-188/12

Patrick Breyer , ar dzīvesvietu *Wald-Michelbach* (Vācija), ko pārstāv *M. Starostik*, advokāts,

prasītājs,

ko atbalsta

Somijas Republika, ko pārstāv *J. Heliskoski* un *S. Hartikainen*, pārstāvji,

un

Zviedrijas Karaliste, ko sākotnēji pārstāvēja *A. Falk*, *C. Meyer-Seitz*, *C. Stege*, *S. Johannesson*, *U. Persson*, *K. Ahlstrand-Oxhamre* un *H. Karlsson*, vēlāk – *A. Falk*, *C. Meyer-Seitz*, *U. Persson*, *L. Swedenborg*, *N. Otte Widgren*, *E. Karlsson* un *F. Sjövall*, pārstāvji,

personas, kas iestājušās lietā,

pret

Eiropas Komisiju, ko sākotnēji pārstāvēja *P. Costa de Oliveira* un *H. Krämer*, vēlāk – *H. Krämer* un *M. Konstantinidis*, pārstāvji, kam sākotnēji palīdzēja *A. Krämer* un *R. Van der Hout*, vēlāk – *R. Van der Hout*, advokāti,

atbildētāja,

par prasību atcelt, pirmkārt, Komisijas 2012. gada 16. marta lēmumu, ar kuru noraidīts prasītāja pieteikums piekļūt tās juridiskajam atzinumam par Eiropas Parlamenta un Padomes 2006. gada 15. marta Direktīvu 2006/24/EK par tādu datu saglabāšanu, kurus iegūst vai apstrādā saistībā ar publiski pieejamu elektronisko komunikāciju pakalpojumu sniegšanu vai publiski pieejamu komunikāciju tīklu nodrošināšanu, un par grozījumiem Direktīvā 2002/58/EK (OV L 105, 54. lpp.), un, otrkārt, Komisijas 2012. gada 3. aprīļa lēmumu, ar kuru prasītājam atteikta pilna piekļuve dokumentiem par Austrijas Republikas veiktu Direktīvas 2006/24 transponēšanu un dokumentiem par lietu, kurā tika pasludināts 2010. gada 29. jūlija spriedums Komisija/Austrija (C-189/09, EU:C:2010:455), ciktāl – attiecībā uz pēdējo minēto lēmumu – ir tikusi atteikta piekļuve Austrijas Republikas šajā lietā iesniegtajiem procesuālajiem rakstiem.

* Tiesvedības valoda – vācu.

VISPĀRĒJĀ TIESA (otrā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētāja M. E. Martinša Ribeiru [*M. E. Martins Ribeiro*], tiesneši S. Žervazonī [*S. Gervasoni*] un L. Madise [*L. Madise*] (referents),

sekretāre K. Andova [*K. Andová*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2014. gada 5. septembra tiesas sēdi,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

Atbilstošās tiesību normas

1 Saskaņā ar LESD 15. panta 3. punkta pirmo un ceturto daļu:

"Jebkuram Savienības pilsonim, kā arī jebkurai fiziskai personai, kas dzīvo kādā dalībvalstī, vai juridiskai personai, kam ir juridiskā adrese kādā dalībvalstī, ir tiesības piekļūt Savienības iestāžu un struktūru dokumentiem neatkarīgi no to veida, ievērojot principus un nosacījumus, ko nosaka saskaņā ar šo punktu.

[..]

Šis pants attiecas uz Eiropas Savienības Tiesu, Eiropas Centrālo banku un Eiropas Investīciju banku tikai tajos gadījumos, kad tās veic administratīvus pienākumus."

2 Eiropas Parlamenta un Padomes 2001. gada 30. maija Regulas (EK) Nr. 1049/2001 par sabiedrības piekļuvi Eiropas Parlamenta, Padomes un Komisijas dokumentiem (OV L 145, 43. lpp.) mērķis ir definēt principus, nosacījumus un ierobežojumus tiesībām piekļūt Eiropas Savienības Padomes, Eiropas Parlamenta un Eiropas Komisijas dokumentiem saskaņā ar LESD 15. pantu.

3 Regulas Nr. 1049/2001 2. panta "Tiesību izmantotāji un piemērošanas joma" 1. un 3. punktā ir noteikts:

"1. Ikvienam Savienības pilsonim un fiziskai personai, kas pastāvīgi dzīvo kādā dalībvalstī, vai juridiskai personai, kuras juridiskā adrese ir kādā dalībvalstī, ir tiesības piekļūt iestāžu dokumentiem, ievērojot šajā regulā noteiktos principus, nosacījumus un ierobežojumus.

[..]

3. Šī regula attiecas uz visiem iestādes dokumentiem, tātad uz dokumentiem, ko tā ir izdevusi, saņēmusi vai kuri ir tās rīcībā un skar jebkuru darbības jomu Eiropas Savienībā."

4 Regulas Nr. 1049/2001 3. pantā jēdzieni "dokuments" un "trešā persona" ir definēti šādi:

"a) "dokuments" ir jebkura satura informācija neatkarīgi no tās pasniegšanas veida (uz papīra, elektroniskā formā vai skaņu, vizuālie un audiovizuālie ieraksti), kas skar iestādes politiku, darbību un lēmumus;

b) "trešā persona" ir jebkura fiziska vai juridiska persona, kā arī subjekts ārpus attiecīgās iestādes, to skaitā dalībvalstis, citas iestādes un organizācijas Kopienā vai ārpus tās, kā arī trešās valstis."

5 Regulas Nr. 1049/2001 4. panta "Izņēmumi" 2. un 5. punktā tostarp ir noteikts:

"2. Iestādes var atteikt piekļuvi dokumentam, ja iepazīšanās ar to var kaitēt:

— [..]

— tiesvedībai vai juridisku konsultāciju aizsardzībai,

— [..]

ja vien iepazīšanās ar to nav saistīta ar sevišķām sabiedrības interesēm.

[..]

5. Dalībvalsts var lūgt iestādei atteikt piekļuvi dokumentam, kas ir izdots minētajā dalībvalstī, bez tās iepriekšējas piekrišanas."

Tiesvedības priekšvēsture

6 2011. gada 30. marta vēstulē prasītājs, *Patrick Breyer*, iesniedza Eiropas Komisijai pieteikumu par piekļuvi dokumentiem atbilstoši Regulas Nr. 1049/2001 6. pantam.

7 Pieprasītie dokumenti attiecās uz to tiesvedību par pienākumu neizpildi, ko 2007. gadā Komisija uzsāka pret Vācijas Federatīvo Republiku un Austrijas Republiku un kas attiecās uz Eiropas Parlamenta un Padomes 2006. gada 15. marta Direktīvas 2006/24/EK par tādu datu saglabāšanu, kurus iegūst vai apstrādā saistībā ar publiski pieejamu elektronisko komunikāciju pakalpojumu sniegšanu vai publiski pieejamu komunikāciju tīklu nodrošināšanu, un par grozījumiem Direktīvā 2002/58/EK (OV L 105, 54. lpp.) transponēšanu. Konkrētāk, prasītājs ir pieprasījis piekļuvi visiem dokumentiem par Komisijas īstenoto administratīvo procesu, kā arī visiem dokumentiem par tiesvedību, kurā pasludināts 2010. gada 29. jūlija spriedums Komisija/Austrija (C-189/09, EU:C:2010:455).

8 2011. gada 11. jūlijā Komisija noraidīja prasītāja 2011. gada 30. martā iesniegto pieteikumu.

9 2011. gada 13. jūlijā prasītājs atbilstoši Regulas Nr. 1049/2001 7. panta 2. punktam iesniedza atkārtotu pieteikumu.

10 Ar 2011. gada 5. oktobra un 12. decembra lēmumiem Komisija piešķīra prasītājam piekļuvi daļai no pieprasītajiem dokumentiem saistībā ar tiesvedībām par pienākumu neizpildi, kas uzsāktas pret Vācijas Federatīvo Republiku. Šajos lēmumos Komisija turklāt informēja prasītāju par savu nodomu pieņemt atšķirīgu lēmumu attiecībā uz dokumentiem par lietu, kurā pasludināts spriedums Komisija/Austrija, minēts 7. punktā (EU:C:2010:455).

11 Ar 2012. gada 4. janvāra vēstuli prasītājs atbilstoši Regulas Nr. 1049/2001 6. pantam lūdza Komisijai piekļuvi tās juridiskā dienesta atzinumam ar atsauci *Ares* (2010) 828204, kas attiecās uz iespējamiem grozījumiem Direktīvā 2006/24 saistībā ar dalībvalstu izvēles kārtībā veicamu piemērošanu (turpmāk tekstā – "2012. gada 4. janvāra pieteikums").

12 2012. gada 17. februārī Komisija noraidīja 2012. gada 4. janvāra pieteikumu.

13 Tajā pašā datumā prasītājs ar vēstuli iesniedza atkārtotu pieteikumu atbilstoši Regulas Nr. 1049/2001 7. panta 2. punktam.

14 Atbildot uz šo atkārtoto pieteikumu, Komisija pieņēma 2012. gada 16. marta lēmumu ar atsauci *Ares* (2012) 313186, ar kuru tā apstiprināja atteikumu piekļuvei tās juridiskajam atzinumam (turpmāk tekstā – "2012. gada 16. marta lēmums"). Šis atteikums bija pamatots ar izņēmumiem, kas norādīti Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta otrajā ievilkumā un 4. panta 3. punktā, kuri attiecas: pirmais – uz juridisko konsultāciju aizsardzību, un otrais – uz lēmumu pieņemšanas procesa aizsardzību.

15 2012. gada 3. aprīlī Komisija, atbildot uz prasītāja 2011. gada 13. jūlija atkārtoto pieteikumu, pieņēma lēmumu ar atsauci *Ares* (2012) 399467 (turpmāk tekstā – "2012. gada 3. aprīļa lēmums"). Šajā lēmumā Komisija lēma par prasītāja piekļuvi, pirmkārt, šā sprieduma 7. punktā minētajiem administratīvā procesa dokumentiem saistībā ar tiesvedību par pienākumu neizpildi, kas tikusi uzsākta pret Austrijas Republiku, un, otrkārt, tiesvedības dokumentiem lietā, kurā pasludināts spriedums Komisija/Austrija, minēts 7. punktā (EU:C:2010:455). Šajā pēdējā minētajā saistībā Komisija tostarp atteica piekļuvi procesuālajiem rakstiem, ko Austrijas Republika bija iesniegusi minētajā tiesvedībā (turpmāk tekstā – "strīdīgie procesuālie raksti"), jo šie procesuālie raksti neietilpstot Regulas Nr. 1049/2001 piemērošanas jomā. Proti, pirmkārt, Komisija uzskata, ka atbilstoši LESD 15. panta 3. punktam noteikumi par piekļuvi dokumentiem uz Eiropas Savienības Tiesu – kā iestādi – attiecas tikai gadījumos, kad tā veic administratīvus pienākumus. Otrkārt, Komisija precizē, ka strīdīgie procesuālie raksti tika adresēti Tiesai, bet Komisija – kā lietas dalībniece lietā, kurā tika pasludināts spriedums Komisija/Austrija, minēts 7. punktā (EU:C:2010:455), – ir saņēmusi tikai to kopijas. Treškārt, Komisija uzskata, ka Eiropas Savienības Tiesas statūtu 20. pantā tiesvedības dokumentu nosūtīšana ir paredzēta tikai šīs tiesvedības dalībniekiem un iestādēm, kuru lēmumi tiek apstrīdēti. Ceturtkārt, Komisija uzskata, ka savā 2010. gada 21. septembra spriedumā Zviedrija u.c./*API* un Komisija (C-514/07 P, C-528/07 P un C-532/07 P, Krājums, EU:C:2010:541) Tiesa nav skārusi jautājumu par to, vai iestādēm būtu jāpiešķir piekļuve cita tiesvedības dalībnieka procesuālajiem rakstiem. Līdz ar to, runājot par procesuālajiem rakstiem, kas iesniegti tiesvedībā, tikai iestāžu procesuālie raksti, izņemot citu lietas dalībnieku iesniegtos, ietilpstot Regulas Nr. 1049/2001 piemērošanas jomā, precizējot, ka, ja tiktu veikta atšķirīga interpretācija, tiktu apieti LESD 15. panta noteikumi un īpašie noteikumi Tiesas statūtos un Tiesas reglamentā.

Tiesvedība un lietas dalībnieku prasījumi

16 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2012. gada 30. aprīlī, prasītājs ir cēlis šo prasību.

17 Ar vēstuli, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegta 2012. gada 3. maijā, prasītājs ir informējis Vispārējo tiesu, ka 2012. gada 30. aprīlī viņš ir iepazinies ar Komisijas vēstuli, kas viņam tikusi nosūtīta pa pastu un kas bija 2012. gada 4. janvāra pieteikumā minētais juridiskais atzinums.

18 Ar dokumentiem, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegti attiecīgi 2012. gada 3. un 17. augustā, Zviedrijas Karaliste un Somijas Republika lūdza atļauju iestāties lietā, lai atbalstītu prasītāja prasījumus. Ar 2012. gada 28. septembra rīkojumu Vispārējās tiesas ceturtās palātas priekšsēdētājs minētajām valstīm ļāva iestāties lietā. Zviedrijas Karaliste iesniedza savu iestāšanās rakstu paredzētajā termiņā. Somijas Republika iestāšanās rakstu neiesniedza. Komisija iesniedza savus apsvērumus par Zviedrijas Karalistes iestāšanās rakstu paredzētajā termiņā.

19 Daļējas Vispārējās tiesas iztiesāšanas sastāva nomaiņas rezultātā lieta tika nodota citam tiesnesim referentam. Šis tiesnesis referents tagad darbojas otrajā palātā, kurai attiecīgi tika nodota šī lieta.

20 Pēc tiesneša referenta ziņojuma Vispārējā tiesa (otrā palāta) nolēma sākt mutvārdu procesu.

21 Vispārējā tiesa 2014. gada 5. septembra tiesas sēdē uzklausīja lietas dalībnieku mutvārdu paskaidrojumus un atbildes uz tās uzdotajiem jautājumiem.

22 Prasības pieteikumā izklāstītie prasītāja prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— atcelt 2012. gada 16. marta lēmumu;

— atcelt 2012. gada 3. aprīļa lēmumu, ciktāl tikusi atteikta piekļuve strīdīgajiem procesuālajiem rakstiem;

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

23 Savā 2012. gada 3. maija vēstulē (skat. šā sprieduma 17. punktu) prasītājs lūdza Vispārējo tiesu atzīt, ka prasībai atcelt 2012. gada 16. marta lēmumu nav priekšmeta.

24 Komisijas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— atzīt, ka prasībai atcelt 2012. gada 16. marta lēmumu nav priekšmeta;

— kā nepamatotu noraidīt prasību atcelt 2012. gada 3. aprīļa lēmumu;

— piespriest prasītājam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

25 Tiesas sēdē Komisija pakārtoti lūdza, lai 2012. gada 3. aprīļa lēmuma daļējas atcelšanas gadījumā prasītājam saskaņā ar Vispārējās tiesas Reglamenta 87. panta 3. punktu tiktu piespriests segt savus tiesāšanās izdevumus izņēmuma apstākļu dēļ; tas tika ieprotokolēts tiesas sēdes protokolā. Šie izņēmuma apstākļi esot noteiktu šīs instances tiesvedības dokumentu un Komisijas un prasītāja sarakstes šajā saistībā publicēšana internetā.

26 Zviedrijas Karaliste lūdz Vispārējo tiesu atcelt 2012. gada 3. aprīļa lēmumu, ciktāl ar to tikusi atteikta piekļuve strīdīgajiem procesuālajiem rakstiem.

Juridiskais pamatojums

Par prasību atcelt 2012. gada 16. marta lēmumu

27 Atbilstoši tam, kas ir atzīts pastāvīgajā judikatūrā, strīda priekšmetam, kā tas ir noteikts prasības pieteikumā, tāpat kā interesei celt prasību, ir jāturpina pastāvēt līdz tiesas nolēmuma pasludināšanai, pretējā gadījumā lieta ir jāizbeidz, kas nozīmē, ka prasības rezultātam ir jāvar būt labvēlīgam lietas dalībniekam, kas cēlis šo prasību (skat. spriedumu, 2011. gada 9. septembris, *LPN*/Komisija, T-29/08, Krājums, EU:T:2011:448, 56. punkts un tajā minētā judikatūra).

28 No informācijas lietas materiālos izriet, ka 2012. gada 30. aprīlī prasītājs saņēma tā Komisijas juridiskā atzinuma kopiju, kuram piekļuve tam tika atteikta ar 2012. gada 16. marta lēmumu.

29 Šādos apstākļos ir jāuzskata, ka prasība atcelt 2012. gada 16. marta lēmumu – kā piekrīt prasītājs un Komisija – ir zaudējusi savu priekšmetu un ka tātad attiecībā uz šo prasību tiesvedība ir jāizbeidz (šajā ziņā skat. spriedumu *LPN*/Komisija, minēts 27. punktā, EU:T:2011:448, 57. punkts).

Par prasību daļēji atcelt 2012. gada 3. aprīļa lēmumu

30 Savas prasības atcelt 2012. gada 3. aprīļa lēmumu pamatojumam prasītājs, ko atbalsta Zviedrijas Karaliste, izvirza vienu vienīgu pamatu, kas būtībā attiecas uz Regulas Nr. 1049/2001 2. panta 3. punkta, kurā ir definēta minētās regulas piemērošanas joma, pārkāpumu. Ar šo pamatu prasītājs apstrīd secinājumu 2012. gada 3. aprīļa lēmumā, saskaņā ar kuru strīdīgie procesuālie raksti neietilpst Regulas Nr. 1049/2001 piemērošanas jomā.

31 Komisija apstrīd šā vienīgā pamata pamatotību būtībā tādēļ, ka uz dalībvalsts tiesvedības vajadzībām sagatavotajiem procesuālajiem rakstiem neattiecoties tiesības piekļūt dokumentiem. Proti, pirmām kārtām, šādi procesuālie raksti esot uzskatāmi par Tiesas dokumentiem, uz kuriem atbilstoši LESD 15. panta 3. punkta ceturtajai daļai neattiecas tiesības piekļūt dokumentiem, precizējot, ka Regula Nr. 1049/2001 ir jāinterpretē atbilstoši šai primāro tiesību normai. Otrām kārtām, tie neesot iestāžu rīcībā esoši dokumenti Regulas Nr. 1049/2001 2. panta 3. punkta, lasot to kopā ar minētās regulas 3. panta a) punktu, izpratnē.

32 Pirmkārt, ir jānorāda, ka netiek apstrīdēts, ka 2012. gada 3. aprīļa lēmumā Komisija ir atteikusi prasītājam piekļuvi strīdīgajiem procesuālajiem rakstiem tādēļ, ka šie raksti neietilpstot Regulas Nr. 1049/2001 piemērošanas jomā (skat. šā sprieduma 15. punktu).

33 Otrkārt, ir jānorāda, ka gan no lietas dalībnieku rakstiem, gan no debatēm tiesas sēdē izriet, ka lietas dalībnieki būtībā nav vienisprātis par to, vai strīdīgie procesuālie raksti ietilpst Regulas Nr. 1049/2001 piemērošanas jomā. Konkrētāk, pirmām kārtām, to viedokļi atšķiras attiecībā uz strīdīgo procesuālo rakstu kvalificēšanu par iestāžu rīcībā esošiem dokumentiem Regulas Nr. 1049/2001 2. panta 3. punkta, lasot to kopā ar šīs pašas regulas 3. panta a) punktu, izpratnē. Otrām kārtām, tās nav vienisprātis par to, vai strīdīgajiem procesuālajiem rakstiem pēc definīcijas ir piemērojamas tiesības piekļūt dokumentiem atbilstoši LESD 15. panta 3. punkta ceturtajai daļai.

34 Šādos apstākļos, lai izvērtētu vienīgā pamata pamatotību, pirmām kārtām ir jānosaka, vai strīdīgie procesuālie raksti ir dokumenti, kas var ietilpt Regulas Nr. 1049/2001 piemērošanas jomā, kā tā definēta tās 2. panta 3. punktā, lasot to kopā ar tās 3. pantu, un tad vajadzības gadījumā, otrām kārtām, jāizvērtē, vai, lai arī pat nav izpildīti Regulas Nr. 1049/2001 piemērošanas nosacījumi, kas noteikti šīs regulas noteikumos, šo procesuālo rakstu, kas izstrādāti tiesvedības par pienākumu neizpildi iztiesāšanas posmā, pašas būtības dēļ minētā regula tomēr nevar tikt piemērota pieteikumam par piekļuvi šiem procesuālajiem rakstiem LESD 15. panta 3. punkta ceturtās daļas dēļ.

Par strīdīgo procesuālo rakstu kvalificēšanu par iestāžu rīcībā esošiem dokumentiem Regulas Nr. 1049/2001 2. panta 3. punkta, lasot to kopā ar šīs pašas regulas 3. panta a) punktu, izpratnē

35 Prasītājs, ko atbalsta Zviedrijas Karaliste, būtībā apgalvo, ka strīdīgie procesuālie raksti ietilpst Regulas Nr. 1049/2001 piemērošanas jomā, jo tie ir Komisijas rīcībā un ietilpst tās kompetences jomā.

36 Zviedrijas Karaliste piebilst, ka Regula Nr. 1049/2001 – kā izriet no tās 2. panta 3. punkta – attiecas uz visiem dokumentiem, ko iestāde ir saņēmusi vai kuri ir tās rīcībā, neatkarīgi no tā, vai tie ir kopijas vai oriģināli, vai tie ir tieši tikuši nodoti attiecīgajai iestādei, vai arī tos ir nodevusi Tiesa tiesvedības ietvaros, neraugoties uz to izcelsmi, tādējādi, papildus ņemot vērā, ka strīdīgie procesuālie raksti ietilpst Komisijas kompetences jomā, tie ietilpst minētās regulas piemērošanas jomā.

37 Komisija turpretī uzskata, ka strīdīgie procesuālie raksti neietilpst Regulas Nr. 1049/2001 piemērošanas jomā, jo tie nevar tikt kvalificēti par tās rīcībā esošiem dokumentiem Regulas Nr. 1049/2001 2. panta 3. punkta, lasot to kopā ar šīs pašas regulas 3. panta a) punktu, izpratnē. Proti, šie procesuālie raksti

esot adresēti Tiesai, Tiesa tos nosūtījusi Komisijai tikai kopijas formā un, tā kā tie ir tiesas dokumenti, tie neattiecas ne uz Komisijas administratīvo darbību, nedz arī ir tās kompetencē, precizējot, ka tikai administratīvā darbība ietilpst Regulas Nr. 1049/2001 piemērošanas jomā.

38 Ievadam, pirmām kārtām, ir jāatgādina, ka saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 preambulas 1. apsvērumu šī regula atbilst LES 1. panta otrajā daļā definētajam mērķim iezīmēt jaunu posmu ciešākas Eiropas tautu savienības izveidē, kurā lēmumu pieņemšana notiek, cik vien iespējams, atklāti un, cik vien iespējams, tuvinot to pilsoņiem. Kā atgādināts minētās regulas preambulas 2. apsvērumā, sabiedrības tiesības piekļūt iestāžu dokumentiem ir saistītas ar šo iestāžu demokrātisko raksturu (spriedumi, 2008. gada 1. jūlijs, Zviedrija un *Turco*/Padome, C-39/05 P un C-52/05 P, Krājums, EU:C:2008:374, 34. punkts, un Zviedrija u.c./*API* un Komisija, minēts 15. punktā, EU:C:2010:541, 68. punkts).

39 Šajā nolūkā Regulas Nr. 1049/2001 mērķis, kā par to liecina tās preambulas 4. apsvērums un tās 1. pants, ir piešķirt sabiedrībai tiesības uz iespējami plašāku piekļuvi iestāžu dokumentiem (spriedumi, 2007. gada 1. februāris, *Sison*/Padome, C-266/05 P, Krājums, EU:C:2007:75, 61. punkts; 2007. gada 18. decembris, Zviedrija/Komisija, C-64/05 P, Krājums, EU:C:2007:802, 53. punkts, un Zviedrija u.c./*API* un Komisija, minēts 15. punktā, EU:C:2010:541, 69. punkts).

40 Otrām kārtām, vispirms ir jāatgādina, ka atbilstoši Regulas Nr. 1049/2001 2. panta 3. punktam šī regula attiecas uz visiem iestāžu rīcībā esošiem dokumentiem, tātad uz dokumentiem, ko tā ir izdevusi, saņēmusi vai kuri ir tās rīcībā un skar jebkuru darbības jomu Eiropas Savienībā (spriedums, 2011. gada 21. jūlijs, Zviedrija/*MyTravel* un Komisija, C-506/08 P, Krājums, EU:C:2011:496, 88. punkts). Tādējādi tiesības piekļūt Parlamenta, Padomes un Komisijas rīcībā esošiem dokumentiem attiecas ne tikai uz šo iestāžu izstrādātiem dokumentiem, bet arī tiem, ko tās saņēmušas no trešajām personām, tostarp dalībvalstīm, kā tas precizēts arī šīs pašas regulas 3. panta b) punktā (spriedumi, Zviedrija/Komisija, minēts 39. punktā, EU:C:2007:802, 55. punkts, un 2012. gada 14. februāris, Vācija/Komisija, T-59/09, Krājums, EU:T:2012:75, 27. punkts).

41 Vēl "dokumenta" jēdziens, kas ir plaši definēts Regulas Nr. 1049/2001 3. panta a) punktā (šajā ziņā skat. spriedumu, 2007. gada 12. septembris, *API*/Komisija, T-36/04, Krājums, EU:T:2007:258, 59. punkts), attiecas uz "jebkura satura informāciju neatkarīgi no tās pasniegšanas veida (uz papīra, elektroniskā formā vai skaņu, vizuālie un audiovizuālie ieraksti), kas skar iestādes politiku, darbību un lēmumus".

42 Līdz ar to Regulas Nr. 1049/2001 3. panta a) punktā esošā definīcija būtībā ir balstīta uz saglabāta satura pastāvēšanu, ko pēc tā radīšanas var reproducēt vai ar to iepazīties, precizējot, pirmkārt, ka tam, uz kāda datu nesēja saturs tiek saglabāts, saglabātā satura veidam un būtībai, tāpat kā satura izmēram, garumam, nozīmei vai pasniegšanas veidam nav nozīmes attiecībā uz jautājumu par to, vai uz saturu attiecas vai neattiecas minētā definīcija un, otrkārt, ka vienīgais ierobežojums saistībā ar saturu, uz kuru varētu attiekties šī definīcija, ir nosacījums, ka minētajam saturam ir jābūt saistītam ar attiecīgās iestādes politiku, darbību vai lēmumiem (pēc analoģijas skat. spriedumu, 2011. gada 26. oktobris, *Dufour*/ECB, T-436/09, Krājums, EU:T:2011:634, 88. un 90.–93. punkts).

43 Visbeidzot, jau ir ticis nospriests, ka no Regulas Nr. 1049/2001 3. panta a) punktā minētā dokumenta jēdziena plašās definīcijas, kā arī no izņēmuma šīs regulas 4. panta 2. punkta otrajā ievilkumā attiecībā uz tiesvedību aizsardzību formulējuma, kā arī no tā, ka šāds izņēmums vispār pastāv, izriet, ka Savienības likumdevējs iestāžu darbības saistībā ar tiesvedību nebija vēlējies izslēgt no pilsoņu tiesībām piekļūt dokumentiem, bet ka tas šajā sakarā bija paredzējis, ka šīs iestādes atsakās publiskot dokumentus saistībā ar tiesvedību, ja šāda publiskošana varētu kaitēt procesam, uz kuru attiecas šie dokumenti (spriedums *API*/Komisija, minēts 41. punktā, EU:T:2007:258, 59. punkts).

44 Šajā ziņā vispirms netiek apstrīdēts, ka Komisija, pamatojoties uz EKL 226. pantu (tagad – LESD 258. pants), ir cēlusi Tiesā prasību sakarā ar pienākumu neizpildi pret Austrijas Republiku lietā, kurā tika pasludināts spriedums Komisija/Austrija, minēts 7. punktā (EU:C:2010:455).

45 Tāpat netiek apstrīdēts arī, ka minētās lietas tiesvedības ietvaros Tiesa ir nosūtījusi Komisijai strīdīgo procesuālo rakstu kopijas.

46 Visbeidzot, Komisija neapstrīd, ka strīdīgo procesuālo rakstu kopijas ir tās rīcībā.

47 Līdz ar to, kā būtībā apgalvo prasītājs, ko atbalsta Zviedrijas Karaliste, Komisija, rīkodamās savas kompetences ietvaros, veicot darbības saistībā ar tiesvedību, ir saņēmusi dalībvalsts, trešās personas, izstrādātus dokumentus, kā minēts Regulas Nr. 1049/2001 3. panta b) punktā, un šie dokumenti ir tās rīcībā minētās regulas 2. panta 3. punkta, lasot to kopā ar tās 3. panta a) punktu, izpratnē.

48 Tādējādi, ņemot vērā šā sprieduma 40.–43. punktu, strīdīgie procesuālie raksti ir jākvalificē par iestāžu rīcībā esošiem dokumentiem Regulas Nr. 1049/2001 2. panta 3. punkta, lasot to kopā ar tās 3. panta a) punktu, izpratnē.

49 Šo secinājumu neliek apšaubīt Komisijas argumenti.

50 Pirmkārt, Komisija norāda, ka strīdīgie procesuālie raksti nevar tikt kvalificēti par dokumentiem Regulas Nr. 1049/2001 2. panta 3. punkta, lasot to kopā ar tās 3. panta a) punktu, izpratnē, jo tie esot tikuši adresēti nevis Komisijai, bet Tiesai un Tiesa tai esot nosūtījusi tikai to kopijas.

51 Tomēr, pirmām kārtām, lai arī atbilstoši Regulas Nr. 1049/2001 2. panta 3. punktam minētā regula attiecas tikai uz "iestādes dokumentiem, tātad uz dokumentiem, ko tā ir izdevusi, saņēmusi vai kuri ir tās rīcībā", tomēr šajā tiesību normā minētās regulas piemērošana dokumentiem, ko iestāde ir "saņēmusi", nekādi nav pakļauta nosacījumam, ka attiecīgais dokuments tai ir ticis adresēts un ka tā autors to tai ir nosūtījis tieši.

52 Līdz ar to, ņemot vērā Regulas Nr. 1049/2001 mērķi, kas atgādināts šā sprieduma 39. punktā, – piešķirt sabiedrībai tiesības uz iespējami plašāku piekļuvi iestāžu dokumentiem, ir jāuzskata, ka ne tas, ka strīdīgie procesuālie raksti netika adresēti Komisijai, ne arī ka attiecīgā dalībvalsts tos tai nav nosūtījusi tieši, neļauj izslēgt to kvalificēšanu par Komisijas rīcībā esošiem dokumentiem Regulas Nr. 1049/2001 2. panta 3. punkta izpratnē. Proti, Komisija ir saņēmusi minētos procesuālos rakstus un tie ir tās rīcībā.

53 Otrām kārtām, attiecībā uz to, ka Komisija ir saņēmusi tikai Tiesai adresēto strīdīgo procesuālo rakstu kopijas, nevis to oriģinālus, ir jāatgādina, ka dokumenta jēdziens – kā jau ir ticis norādīts šā sprieduma 41. un 42. punktā – Regulas Nr. 1049/2001 3. panta a) punktā ir definēts plaši, pamatojoties uz saglabāta satura esamību.

54 Šādos apstākļos ir jāuzskata, ka tas, ka Komisija ir saņēmusi tikai strīdīgo procesuālo rakstu kopijas, nevis to oriģinālus, nekādi neietekmē to, ka pastāv dokuments Regulas Nr. 1049/2001 3. panta a) punkta izpratnē.

55 Otrkārt, Komisija pieņem, ka likumdevējs – kā izrietot no Regulas Nr. 1049/2001 preambulas 2. apsvēruma un no priekšlikuma Eiropas Parlamenta un Padomes regulai par sabiedrības piekļuvi Eiropas Parlamenta, Padomes un Komisijas dokumentiem (OV 2000, C 177 E, 70. lpp.) 3. panta a) punkta – ir plānojis Regulas Nr. 1049/2001 piemērošanas jomā iekļaut tikai dokumentus par Komisijas administratīvo darbību un izslēgt ar tiesvedību saistītos dokumentus. Komisija uzskata, ka strīdīgie procesuālie raksti neietilpst nedz tās administratīvajā darbībā, nedz ir tās kompetencē.

56 Pirmām kārtām, Komisijas argumenti attiecībā uz to, ka, ņemot vērā Savienības likumdevēja nodomu, tikai dokumenti, kas attiecas uz tās administratīvo darbību, ietilpst Regulas Nr. 1049/2001 piemērošanas jomā, ir jānoraida to noteikumu par piekļuvi dokumentiem dēļ, kādi tie ir iekļauti šajā regulā šobrīd esošajā redakcijā.

57 Proti, lai arī, kā izriet no Regulas Nr. 1049/2001 preambulas 2. apsvēruma, "atklātība dod iespēju pilsoņiem vēl vairāk iesaistīties lēmumu pieņemšanā un nodrošina lielāku pārvaldes sistēmas leģitimitāti un efektivitāti demokrātiskā iekārtā, kā arī nosaka tai lielāku atbildību pilsoņu priekšā", tomēr, kā izriet no šā sprieduma 43. punktā minētās judikatūras, no Regulas Nr. 1049/2001 3. panta a) punktā minētā dokumenta jēdziena plašās definīcijas, kā arī no izņēmuma šīs regulas 4. panta 2. punkta otrajā ievilkumā attiecībā uz tiesvedību aizsardzību formulējuma, kā arī tā, ka šāds izņēmums vispār pastāv, izriet, ka – pretēji tam, ko apgalvo Komisija, – Savienības likumdevējs iestāžu darbības saistībā ar tiesvedību nebija vēlējies izslēgt no pilsoņu tiesībām piekļūt dokumentiem. Šis apsvērums ir jānorāda vēl jo vairāk tādēļ, ka no šīs regulas piemērošanas jomas nav izslēgtas iestāžu darbības, kas saistītas ar tiesvedību, un tā arī nav attiecināta tikai uz to administratīvajām darbībām.

58 Turklāt šā sprieduma 55. punktā minētajā regulas priekšlikumā iekļautie precizējumi par to, ka tiesības piekļūt dokumentiem attiecas tikai uz administratīviem dokumentiem, nekādi neietekmē likumdevēja nodomu, jo atbilstoši EKL 251. pantā (tagad – LESD 294. pants) paredzētajai koplēmuma procedūrai, kurā, pamatojoties uz EKL 255. pantu (kas būtībā ticis aizstāts ar LESD 15. pantu), tika pieņemta Regula Nr. 1049/2001, lai arī Komisijai ir iniciatīvas pilnvaras, regulu pieņem tieši Parlaments un Padome – vajadzības gadījumā pēc grozījumu izdarīšanas Komisijas priekšlikumā. Tiesību piekļūt dokumentiem attiecināšana tikai uz administratīviem dokumentiem, ko sākotnēji piedāvājusi Komisija, nav iekļauta pieņemtajā Regulas Nr. 1049/2001 3. panta a) punkta redakcijā.

59 Turklāt attiecībā uz argumentiem šajā saistībā par to, ka strīdīgie procesuālie raksti ir Tiesas dokumenti vai dokumenti, ko tā ir nosūtījusi, īstenojot savu tiesas darbību, un tādēļ uz tiem neattiecoties tiesības piekļūt dokumentiem, ir jānorāda, ka šie argumenti būtībā ir identiski šā sprieduma 67.–112. punktā izvērtētajiem argumentiem, kuri attiecas uz LESD 15. panta 3. punkta ceturtās daļas ietekmi uz Regulas Nr. 1049/2001 piemērošanas jomu un uz strīdīgo procesuālo rakstu izslēgšanu no minētās regulas piemērošanas jomas tādēļ, ka tie ir īpaši dokumenti. Tādējādi šajā ziņā ir jāatsaucas uz minētajos punktos izklāstīto analīzi.

60 Otrām kārtām, tāpat kā prasītājs un Zviedrijas Karaliste ir jāuzskata, ka Komisija kļūdaini apgalvo arī, ka strīdīgie procesuālie raksti tai netika nosūtīti saistībā ar darbībām, kurās tā īstenojusi savu kompetenci.

61 Proti, kā izriet no šā sprieduma 44. un 45. punkta, strīdīgie procesuālie raksti Komisijai tika nosūtīti saistībā ar prasību sakarā ar pienākumu neizpildi, kuru tā bija cēlusi, īstenojot savu kompetenci atbilstoši EKL 226. pantam (tagad – LESD 258. pants). Tādējādi Komisija tos ir saņēmusi, īstenojot savu kompetenci.

62 Ņemot vērā iepriekš minēto, ir jāsecina, ka strīdīgie procesuālie raksti ir dokumenti, kas ir iestādes rīcībā Regulas Nr. 1049/2001 2. panta 3. punkta, lasot to kopā ar tās 3. panta a) punktu, izpratnē. Līdz ar to, ņemot vērā šīs regulas noteikumus, minētie procesuālie raksti ietilpst šīs regulas piemērošanas jomā.

63 Šādos apstākļos, kā izriet no šā sprieduma 34. punkta, otrām kārtām, ir jāizvērtē, vai LESD 15. panta 3. punkta ceturtā daļa tomēr neļauj Regulu Nr. 1049/2001 piemērot strīdīgajiem procesuālajiem rakstiem tādēļ, ka tie ir īpaši dokumenti.

Par LESD 15. panta 3. punkta ceturtās daļas ietekmi uz Regulas Nr. 1049/2001 piemērošanu

64 Prasītājs, ko atbalsta Zviedrijas Karaliste, būtībā apgalvo, ka, ciktāl no judikatūras izriet, ka Komisijas procesuālie raksti ietilpst Regulas Nr. 1049/2001 piemērošanas jomā, tajā ir jāiekļauj arī dalībvalsts procesuālie raksti, kurus Tiesa nosūtījusi Komisijai tiesvedības ietvaros. Turklāt, pirmkārt, prasītājs norāda, ka šis apsvērums nav jāapšauba nedz LESD 15. panta 3. punkta dēļ, kurā ir tikai noteikti tiesību piekļūt iestāžu dokumentiem minimālie standarti, nedz arī to noteikumu dēļ, kas piemērojami

Tiesas dokumentiem, jo tie nav piemērojami lietas dalībniekiem. Otrkārt, izņēmums attiecībā uz tiesvedību aizsardzību, kas paredzēts Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta otrajā ievilkumā, kā arī šī regula kopumā zaudētu savu iedarbību, ja Komisijas rīcībā esošie procesuālie raksti neietilptu šīs regulas piemērošanas jomā.

65 Zviedrijas Karaliste piebilst, pirmkārt, ka tas, ka uz dalībvalsts procesuālajiem rakstiem Tiesā attiecas LESD 15. panta 3. punkta ceturtā daļa, neietekmējot to, ka, tā kā minētie procesuālie raksti tika nosūtīti Komisijai, Regula Nr. 1049/2001 ir piemērojama, jo arī no judikatūras izrietot, ka minētā regula attiecas uz dalībvalsts procesuālajiem rakstiem. Tā piebilst, otrkārt, ka pretēji Komisijas pieņēmumam LESD 15. panta 3. punkta ceturtā daļa nezaudētu savu iedarbību, ja dalībvalsts procesuālie raksti tiktu iekļauti Regulas Nr. 1049/2001 piemērošanas jomā, jo tiesvedību aizsardzība vajadzības gadījumā var tikt nodrošināta, atsakot piekļuvi, pamatojoties uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta otro ievilkumu.

66 Komisija būtībā atbild, ka atšķirībā no tās procesuālajiem rakstiem dalībvalsts procesuālie raksti ir uzskatāmi par Tiesas dokumentiem, kas attiecas uz tās tiesas darbību, un, ņemot vērā LESD 15. panta 3. punkta ceturto daļu, uz tiem neattiecoties vispārīgās tiesības piekļūt dokumentiem, bet attiecoties īpaši noteikumi par piekļuvi tiesu dokumentiem. Ja tiktu piemērota jebkāda interpretācija, atbilstoši kurai piekļuve dalībvalsts procesuālajiem rakstiem būtu pieļaujama, jēgu zaudētu gan LESD 15. panta 3. punkta ceturtā daļa, gan īpašie noteikumi par piekļuvi tiesu dokumentiem.

67 Pirmām kārtām, ir jāatgādina, ka saskaņā ar judikatūru no atbilstošajām Līgumu normām, kā arī no Regulas Nr. 1049/2001 struktūras un Savienības tiesiskā regulējuma šajā jautājumā mērķiem izriet, ka tiesas darbība pati par sevi ir izslēgta no jomas, kurā ir piemērojamas ar šo regulu iedibinātās tiesības piekļūt dokumentiem (spriedums Zviedrija u.c./*API* un Komisija, minēts 15. punktā, EU:C:2010:541, 79. punkts).

68 Proti, pirmkārt, attiecībā uz atbilstošajām Līgumu normām jānorāda, ka no LESD 15. panta, ar kuru, visnotaļ paplašinot pārskatāmības principa piemērošanas jomu, ir aizstāts EKL 255. pants, pamatojoties uz kuru tika pieņemta Regula Nr. 1049/2001, teksta skaidri izriet, ka atbilstoši tā 3. punkta ceturtajai daļai pārskatāmības pienākums attiecas uz Tiesu gadījumos, kad tā veic administratīvus pienākumus (šajā ziņā skat. spriedumu Zviedrija u.c./*API* un Komisija, minēts 15. punktā, EU:C:2010:541, 80. un 81. punkts). Līdz ar to Tiesas izslēgšana – atbilstoši LESD 15. panta 3. punkta ceturtajai daļai – no to iestāžu vidus, uz kurām saskaņā ar LESD 15. panta 3. punktu attiecas minētais pienākums, ir pamatota tieši ar tiesvedības funkciju, kas tai jāveic atbilstoši LES 19. panta 1. punkta pirmajai daļai (pēc analoģijas skat. spriedumu Zviedrija u.c./*API* un Komisija, minēts 15. punktā, EU:C:2010:541, 82. punkts).

69 Otrkārt, šo interpretāciju apstiprina arī Regulas Nr. 1049/2001, kuras juridiskais pamats ir EKL 255. pants, struktūra. Šīs regulas 1. panta a) punktā, kurā precizēta tās piemērošanas joma, nav ietverta norāde uz Tiesu, šādi to izslēdzot no to iestāžu vidus, uz kurām attiecas regulā paredzētais pārskatāmības pienākums, savukārt šīs regulas 4. pantā ir paredzēts viens no izņēmumiem no tiesībām piekļūt dokumentiem, kas ir vērsts tieši uz tiesvedību aizsardzību (spriedums Zviedrija u.c./*API* un Komisija, minēts 15. punktā, EU:C:2010:541, 83. punkts).

70 Otrām kārtām, ir jāatgādina, ka attiecībā uz Komisijas procesuālajiem rakstiem Tiesa ir nospriedusi, ka procesuālajiem rakstiem, kas iesniegti Savienības tiesās konkrētas tiesvedības ietvaros, piemīt ļoti raksturīgas iezīmes, jo tie pēc definīcijas drīzāk ietilpst minētās tiesas tiesvedības funkcijās, nevis Komisijas administratīvajā darbībā, turklāt saistībā ar šo pēdējo minēto darbību nav vajadzīga tāda paša apjoma piekļuve dokumentiem kā Savienības iestādes likumdošanas darbības gadījumā (spriedums Zviedrija u.c./*API* un Komisija, minēts 15. punktā, EU:C:2010:541, 77. punkts).

71 Proti, atbilstoši šai judikatūrai šie procesuālie raksti ir tikuši sagatavoti vienīgi minētās tiesvedības vajadzībām un ir būtisks tās elements. Dokumentā, uz kura pamata uzsākta tiesvedība, prasītājs nosaka strīda robežas, un, konkrēti, tiesvedības rakstveida stadijā – jo mutvārdu stadija nav obligāta – lietas dalībnieki sniedz Tiesai informāciju, pamatojoties uz kuru tai ir jāpieņem tiesas nolēmums (spriedums Zviedrija u.c./*API* un Komisija, minēts 15. punktā, EU:C:2010:541, 78. punkts).

72 Trešām kārtām, ir jāuzskata, ka arī procesuālajiem rakstiem, ko dalībvalsts iesniegusi Tiesā saistībā ar Komisijas pret šo dalībvalsti celto prasību sakarā ar pienākumu neizpildi, tāpat kā Komisijas procesuālajiem rakstiem, piemīt ļoti raksturīgas iezīmes, jo tie pēc definīcijas arī ietilpst Tiesas tiesvedības funkcijās.

73 Ņemot vērā, ka atbilstoši judikatūrai savos procesuālajos rakstos atbildētājai dalībvalstij ir tiesības izvirzīt visus tās rīcībā esošos pamatus, lai nodrošinātu savu aizstāvību (spriedumi, 1999. gada 16. septembris, Komisija/Spānija, C-414/97, Krājums, EU:C:1999:417, 19. punkts, un 2007. gada 15. februāris, Komisija/Nīderlande, C-34/04, Krājums, EU:C:2007:95, 49. punkts), ir jāuzskata, ka, atbildot uz Komisijas izvirzītajiem iebildumiem, ar kuriem tiek norobežots strīda priekšmets, atbildētājas dalībvalsts procesuālie raksti sniedz Tiesai informāciju, pamatojoties uz kuru tai ir jāpieņem tiesas nolēmums.

74 Ceturtām kārtām, no judikatūras par izņēmumu attiecībā uz tiesvedību aizsardzību Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta otrā ievilkuma izpratnē skaidri izriet, ka Komisijas procesuālie raksti ietilpst šīs regulas piemērošanas jomā, pat ja tie ietilpst – kā atgādināts šā sprieduma 70. punktā – Savienības tiesu tiesvedības darbībā un ja uz šo darbību atbilstoši LESD 15. panta 3. punkta ceturtajai daļai neattiecas tiesības piekļūt dokumentiem.

75 Proti, vispirms no judikatūras izriet, ka jēdziens "tiesvedība" ir interpretējams tādējādi, ka sabiedrības interešu aizsardzības labad nedrīkst tikt izpausts to dokumentu saturs, kas ir tikuši sagatavoti tikai izmantošanai konkrētajā tiesvedībā (skat. spriedumus, 2006. gada 6. jūlijs, *Franchet* un *Byk*/Komisija, T-391/03 un T-70/04, Krājums, EU:T:2006:190, 88. un 89. punkts un tajos minētā judikatūra, un 2012. gada 3. oktobris, *Jurašinović*/Padome, T-63/10, Krājums, EU:T:2012:516, 66. punkts). Šis jēdziens attiecas ne tikai uz iesniegtajiem procesuālajiem rakstiem vai dokumentiem – iekšējiem dokumentiem attiecībā uz notiekošu lietas izmeklēšanu, bet arī uz paziņojumiem saistībā ar konkrētas ģenerāldirekcijas un juridiskā dienesta vai advokātu biroja attiecībām (spriedumi *Franchet* un *Byk* /Komisija, minēts iepriekš, EU:T:2006:190, 90. punkts, un *Jurašinović*/Padome, minēts iepriekš, EU:T:2012:516, 67. punkts).

76 Vēl, pamatojoties uz šo jēdziena "tiesvedība" definīciju, Vispārējā tiesa ir nospriedusi, ka procesuālie raksti, ko Komisija iesniedz Savienības tiesā, ietilpst Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta otrajā ievilkumā paredzētā izņēmuma par tiesvedību aizsardzību piemērošanas jomā, ciktāl tie attiecas uz aizsargātām interesēm (spriedums *API*/Komisija, minēts 41. punktā, EU:T:2007:258, 60. punkts).

77 Visbeidzot, Tiesa ir atzinusi, ka pastāv vispārējs pieņēmums, saskaņā ar kuru procesuālo rakstu, kurus iestāde iesniegusi tiesvedības ietvaros, publiskošana kaitē šīs tiesvedības aizsardzībai Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta otrā ievilkuma izpratnē laikā, kurā noris minētā tiesvedība (spriedums Zviedrija u.c./*API* un Komisija, minēts 15. punktā, EU:C:2010:541, 94. punkts).

78 Tas, ka minētajos spriedumos iestādes procesuālie raksti ir iekļauti izņēmuma par tiesvedību aizsardzību piemērošanas jomā, nozīmē, ka, neraugoties uz šo procesuālo rakstu ļoti raksturīgajām iezīmēm, kādas tās apkopotas šā sprieduma 70. un 71. punktā, tie – kā to pamatoti norādījis prasītājs un Zviedrijas Karaliste un kā sākumā piekrita Komisija – ietilpst Regulas Nr. 1049/2001 piemērošanas jomā, un šo secinājumu neietekmē tas, ka atbilstoši LESD 15. panta 3. punkta ceturtajai daļai Tiesas tiesvedības darbības neietilpst tiesību piekļūt dokumentiem piemērošanas jomā.

79 No iepriekš minētā izriet, ka, neraugoties uz to, ka Savienības tiesā iestādes iesniegtie procesuālie raksti ietilpst tās tiesvedības darbībās, tie nav izslēgti no tiesību piekļūt dokumentiem piemērojamības LESD 15. panta 3. punkta ceturtās daļas dēļ.

80 Pēc analoģijas ir jāuzskata, ka uz procesuālajiem rakstiem, kurus – tāpat kā strīdīgos procesuālos rakstus – ir iesniegusi dalībvalsts tiesvedības par pienākumu neizpildi ietvaros, tāpat kā uz Komisijas procesuālajiem rakstiem, neattiecas tas izņēmums no tiesībām piekļūt dokumentiem, kurš attiecībā uz Tiesas tiesvedības darbībām ir ieviests LESD 15. panta 3. punkta ceturtajā daļā.

81 Proti, papildus tam, ka Komisijas un dalībvalsts tiesvedībai sagatavotajiem procesuālajiem rakstiem, kā tas izriet no šā sprieduma 72. un 73. punkta, ir kopīgas ļoti raksturīgas iezīmes, ir jānorāda, ka ne LESD 15. panta 3. punkta ceturtā daļa, ne tas, ka šos procesuālos rakstus ir sagatavojuši dažādi autori, ne šo procesuālo rakstu būtība to iekļaušanas tiesību piekļūt dokumentiem piemērošanas jomā nolūkā neliek nošķirt Komisijas procesuālos rakstus un dalībvalsts procesuālos rakstus. No minētā turklāt izriet, ka LESD 15. panta 3. punkta ceturtā daļa, pretēji Komisijas tiesas sēdē norādītajam, nav interpretējama tādējādi, ka tajā attiecībā uz piekļuvi procesuālajiem rakstiem, kas sagatavoti tiesvedībai, ir kāda autora norma, atbilstoši kurai būtu jānošķir iestādes tiesvedībai sagatavotie procesuālie raksti un dalībvalsts procesuālie raksti, kurus tā iesniegusi saistībā ar iztiesāšanas posmu tiesas procesā sakarā ar pienākumu neizpildi.

82 Turpretī ir jānošķir LESD 15. panta 3. punkta ceturtajā daļā paredzētā Tiesas tiesvedības darbības izslēgšana no tiesībām piekļūt dokumentiem, no vienas puses, un procesuālie raksti, kas sagatavoti šādu tiesvedību vajadzībām un uz kuriem, lai arī tie ietilpst minētajā tiesvedības darbībā, neattiecas minētajā tiesību normā paredzētā izslēgšana, bet, tieši otrādi, attiecas tiesības piekļūt dokumentiem, no otras puses.

83 Tādējādi LESD 15. panta 3. punkta ceturtajai daļai nav pretrunā, ka strīdīgie procesuālie raksti ietilpst Regulas Nr. 1049/2001 piemērošanas jomā, tomēr ar nosacījumu, ka ir izpildīti šīs regulas piemērošanas nosacījumi, un neskarot minētās regulas 4. pantā paredzētā izņēmuma piemērošanu vajadzības gadījumā un šā panta 5. punktā paredzēto iespēju attiecīgajai dalībvalstij lūgt attiecīgo iestādi nepubliskot tās procesuālos rakstus.

84 Šo secinājumu neliek apšaubīt Komisijas argumenti.

85 Pirmām kārtām, Komisija uzskata, ka tās procesuālie raksti ir jānošķir no dalībvalsts procesuālajiem rakstiem. Pēdējie minētie raksti esot adresēti Tiesai un būtu jāuzskata par Tiesas dokumentiem, kas attiecas uz tās tiesvedības darbību, un, ņemot vērā LESD 15. panta 3. punkta ceturto daļu, uz šiem procesuālajiem rakstiem neattiecoties tiesības piekļūt dokumentiem, bet attiecoties īpaši noteikumi par piekļuvi tiesu dokumentiem. Šāda nošķiršana turklāt esot jāveic arī ņemot vērā judikatūru. Proti, vispirms, tā kā Tiesa savā spriedumā Zviedrija u.c./*API* un Komisija, minēts 15. punktā (EU:C:2010:541) ir tikai spriedusi par Komisijas procesuālajiem rakstiem un nav minējusi dalībvalsts procesuālos rakstus, tā esot vēlējusies tos izslēgt no Regulas Nr. 1049/2001 piemērošanas jomas. Vēl minētā sprieduma 87. punktā izklāstītajiem apsvērumiem par pušu procesuālo tiesību vienlīdzību nozīme esot tikai tad, ja Komisijas procesuālie raksti un dalībvalsts procesuālie raksti tiek nošķirti. Visbeidzot, judikatūra, atbilstoši kurai lietas dalībnieks var publicēt savus procesuālos rakstus, nenozīmējot, ka iestādei ir jādod piekļuve dalībvalsts procesuālajiem rakstiem, un būtu pārmērīgi, ja Komisijai būtu jāpublisko arī dalībvalsts procesuālie raksti.

86 Šajā ziņā, pirmkārt, ir jānorāda, ka pretēji Komisijas argumentācijai, ņemot vērā LESD 15. panta 3. punkta ceturtās daļas ietekmi uz tiesībām piekļūt dokumentiem, šīs iestādes procesuālie raksti nav jānošķir no dalībvalsts procesuālajiem rakstiem, kā tas būtībā izriet no šā sprieduma 81. punkta. No šā sprieduma 70. un 71. punktā minētās judikatūras nekādi neizriet, ka Komisijas procesuālie raksti, tā kā

tie ietilpst tiesas, kas izskata lietu, tiesvedības darbībā, būtu jāuzskata par šīs tiesas dokumentiem un tādējādi būtu tai piedēvējami. Tieši otrādi, kā vispār piekrīt Komisija, tās procesuālie raksti ietilpst Regulas Nr. 1049/2001 piemērošanas jomā.

87 Katrā ziņā ir jāpiebilst, ka Komisijas argumentācija – kā, atbildot uz Vispārējās tiesas jautājumu, tā ir skaidrojusi – ir balstīta uz pieņēmumu, ka gan tās pašas procesuālie raksti, gan dalībvalsts procesuālie raksti – tādēļ, ka tie tiek nodoti Tiesai, – kļūst par Tiesas dokumentiem, precizējot, ka – atbilstoši Komisijas norādītajam – Komisijas pašas procesuālie raksti vienlaikus paliek šīs iestādes dokumenti un tādēļ tiem esot divkārša būtība. Tomēr ir jāatzīst, ka Komisija šādi pati piekrīt, ka šī savu procesuālo rakstu kvalifikācija par Tiesas dokumentiem, pieņemot, ka tā ir pareiza, nekādi netraucē šos pašus procesuālos rakstus iekļaut tiesību piekļūt dokumentiem piemērošanas jomā.

88 Šādos apstākļos Komisijas veiktā savu procesuālo rakstu nošķiršana no dalībvalsts procesuālajiem rakstiem patiesībā ir balstīta drīzāk nevis uz to, ka tiem ir Tiesas dokumentu statuss, bet gan uz to attiecīgo autoru atšķirību. Šajā pēdējā minētajā sakarā pietiek atgādināt, ka šī atšķirība – kā būtībā izriet no šā sprieduma 81. punkta – neļauj pamatot atšķirīgu attieksmi pret Komisijas procesuālajiem rakstiem un dalībvalsts procesuālajiem rakstiem.

89 Otrkārt, pretēji tam, ko apgalvo Komisija, nekāda atšķirība starp Komisijas un dalībvalsts procesuālajiem rakstiem neizriet no judikatūras, uz kuru tā šajā saistībā atsaucas.

90 Proti, vispirms, kā sākumā norādīja Komisija, Tiesai lietā, kurā tika pasludināts spriedums Zviedrija u.c./*API* un Komisija, minēts 15. punktā (EU:C:2010:541), netika uzdots jautājums par dalībvalsts procesuālajiem rakstiem, kas ir Komisijas rīcībā. Tā kā Tiesa ir spriedusi tikai par strīdu, kurš tai ir bijis jāizskata, no minētā sprieduma nevar tikt secināts, ka piekļuve dokumentiem attiecas tikai uz Savienības iestādes sagatavotajiem procesuālajiem rakstiem, izslēdzot dalībvalsts procesuālos rakstus.

91 Vēl šā paša iemesla dēļ ir jānoraida Komisijas arguments par Tiesas apsvērumiem saistībā ar pušu procesuālo tiesību vienlīdzību, jo, sava sprieduma Zviedrija u.c./*API* un Komisija, minēts 15. punktā (EU:C:2010:541), 87. punktā apgalvodama, ka "vienīgi uz attiecīgo iestādi, kurai adresēts pieteikums par piekļuvi tās dokumentiem, nevis uz visiem lietas dalībniekiem attiektos publiskošanas pienākums", Tiesa nav spriedusi par situāciju, kurā Komisijai būtu iesniegts pieteikums par piekļuvi dalībvalsts procesuālajiem rakstiem. Proti, no pamatojuma, kurā iekļauts sprieduma Zviedrija u.c./*API* un Komisija, minēts 15. punktā (EU:C:2010:541) 87. punkts, it īpašo to lasot kopā ar tā paša sprieduma 91. punktu, izriet, ka Tiesa ir tikai norādījusi, ka, tā kā vienīgi uz attiecīgo iestādi, atšķirībā no pārējiem lietas dalībniekiem, attiecas pārskatāmības pienākums atbilstoši no Regulas Nr. 1049/2001 izrietošajiem noteikumiem, ja iestādei būtu pienākums dot piekļuvi saviem dokumentiem par norisošu tiesas procesu, varētu tikt skarta pušu procesuālo tiesību vienlīdzība.

92 Turklāt, pirmkārt, šis apsvērums sprieduma Zviedrija u.c./*API* un Komisija, minēts 15. punktā (EU:C:2010:541), 87. punktā ir ticis izteikts no šīs lietas atšķirīgā kontekstā. Proti, tas ietilpst vērtējumā par to, vai no Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta otrā ievilkuma izrietošais izņēmums attiecībā uz tiesvedību aizsardzību ir piemērojams pieteikumiem par piekļuvi tādiem Komisijas procesuālajiem rakstiem, kas attiecas uz norisošām tiesvedībām. Šādos apstākļos Tiesa tā paša sprieduma 86. punktā norādīja, ka, ja Komisijas procesuālo rakstu saturam būtu jābūt sabiedrības diskusiju priekšmetam, pret tiem vērstā kritika, neraugoties uz tās juridisko nozīmi, varētu ietekmēt iestādes nostāju, ko tā aizstāv Savienības tiesās, un tad sava sprieduma 87. punktā norādīja, ka šāda situācija varētu izjaukt vajadzīgo pušu līdzsvaru, jo vienīgi uz iestādi attiektos šo procesuālo rakstu publiskošanas pienākums, ja ir iesniegts pieteikums par piekļuvi dokumentiem. Turpretī šī lieta attiecas uz pieteikumu par piekļuvi procesuālajiem rakstiem, kuri attiecas uz jau pabeigtu tiesas procesu, un tādēļ tādiem apsvērumiem par pušu procesuālo tiesību vienlīdzību kā tie, kas izklāstīti sprieduma Zviedrija u.c./*API* un Komisija, minēts 15. punktā (EU:C:2010:541) 86. un 87. punktā, šajā lietā nav nozīmes. Otrkārt,

ciktāl ar savu argumentu par minētā sprieduma 87. punktu Komisija vēlas apgalvot, ka katra lietas dalībnieka brīvā rīcībā ir paša procesuālie raksti, ir jāatsaucas uz šā argumenta vērtējumu šā sprieduma 93.–97. punktā.

93 Visbeidzot, attiecībā uz argumentu par dalībvalsts pilnvarām nodrošināt, lai to rīcībā būtu pašas procesuālie raksti, kas izstrādāti tiesvedībai, ir jāatgādina, ka, protams, no judikatūras izriet, ka neviens noteikums vai norma neatļauj vai neaizliedz lietas dalībniekiem iepazīstināt ar saviem procesuālajiem rakstiem trešās personas un ka principā lietas dalībniekiem ir dota brīva izvēle publiskot savus procesuālos rakstus, izņemot ārkārtas gadījumus, kad šāda dokumentu publiskošana nelabvēlīgi ietekmētu pareizu tiesvedību (rīkojums, 2000. gada 3. aprīlis, Vācija/Parlaments un Padome, C-376/98, Krājums, EU:C:2000:181, 10. punkts, un spriedums *API*/Komisija, minēts 41. punktā, EU:T:2007:258, 88. punkts).

94 Tomēr strīdīgo procesuālo rakstu iekļaušana tiesību piekļūt dokumentiem piemērošanas jomā un tātad Regulas Nr. 1049/2001 piemērošanas jomā nav pretrunā šā sprieduma 93. punktā minētajai judikatūrai.

95 Proti, pirmkārt, ir jānorāda, ka šā sprieduma 93. punktā minētajā judikatūrā ne Tiesa, ne Vispārējā tiesa nav izvērtējušas tiesību piekļūt dokumentiem piemērošanas jomu. Tāpat tās nav spriedušas par to, vai attiecīgā gadījumā pastāv plašas lietas dalībnieka pilnvaras iebilst pret to, ka cits lietas dalībnieks publisko tā procesuālos rakstus.

96 Turklāt un jebkurā gadījumā ir jānorāda, ka šī lieta attiecas uz pieteikumu par piekļuvi procesuālajiem rakstiem, kuri attiecas uz tiesas procesu, kas jau bija pabeigts brīdī, kad tika iesniegts minētais pieteikums. Turpretī šā sprieduma 93. punktā minētie apsvērumi tika izklāstīti attiecībā uz tādu dokumentu publiskošanu, kuri attiecās uz norisošām tiesvedībām. Pat nepastāvot vajadzībai spriest par to, cik plašas ir katra lietas dalībnieka pilnvaras brīvi rīkoties ar saviem procesuālajiem rakstiem, ciktāl tās ļautu attiecīgajam lietas dalībniekam iebilst pret savu procesuālo rakstu satura jebkādu publiskošanu, ir jānorāda, ka katrā ziņā šādas pilnvaras, tiklīdz ir pabeigts tiesas process, sasniedz savas robežas. Proti, pēc tam, kad tiesas process tiek pabeigts, minētajos procesuālajos rakstos iekļautie argumenti jau ir publiskoti, vismaz kopsavilkuma formā, jo to saturs, iespējams, jau ticis apspriests atklātā tiesas sēdē un, vajadzības gadījumā, pārņemts arī spriedumā, ar ko tiek noslēgts attiecīgās instances tiesas process (šajā ziņā skat. spriedumu *API*/Komisija, minēts 41. punktā, EU:T:2007:258, 106. punkts). Turklāt dalībvalsts procesuālo rakstu saturs var būt atspoguļots Savienības iestādes sagatavotajos procesuālajos rakstos šajā pašā procesā – vai nu kopsavilkuma veidā, vai kā iestādes sniegtie atbildes argumenti. Līdz ar to, šai iestādei iespējami publiskojot savus procesuālos rakstus, attiecīgā gadījumā tiek piešķirta zināma piekļuve attiecīgās dalībvalsts procesuālo rakstu saturam.

97 Otrkārt, šajā lietā attiecībā uz procesuālajiem rakstiem, ko sagatavojusi dalībvalsts, ir jāatgādina, ka Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 5. punktā ir noteikts, ka dalībvalsts var lūgt iestādei atteikt piekļuvi dokumentam, kas ir izdots minētajā dalībvalstī, bez tās iepriekšējas piekrišanas. Saskaņā ar judikatūru šī tiesību norma tādējādi dalībvalstij dod iespēju iesaistīties lēmumā, kas jāpieņem iestādei, un šajā nolūkā tajā ir paredzēta lēmumu pieņemšanas procedūra, lai noteiktu, vai 4. panta 1.–3. punktā uzskaitītajiem materiāltiesiskajiem izņēmumiem ir pretrunā piekļuves attiecīgajam dokumentam piešķiršana (spriedums Vācija/Komisija, minēts 40. punktā, Krājums, EU:T:2012:75, 31. punkts; šajā ziņā skat. arī spriedumu Zviedrija/Komisija, minēts 39. punktā, EU:C:2007:802, 76., 81., 83. un 93. punkts). Lai arī šajā tiesību normā dalībvalstij nav piešķirtas vispārīgas un beznosacījuma veto tiesības diskrecionāri iebilst pret tās izdotu dokumentu izsniegšanu, kuri ir iestādes rīcībā (spriedums Zviedrija/Komisija, minēts 39. punktā, EU:C:2007:802, 75. punkts), tomēr tajā dalībvalstij ir ļauts piedalīties lēmuma par piekļuves attiecīgajam dokumentam piešķiršanu pieņemšanā, tostarp tad, ja runa ir par procesuālajiem rakstiem, kas izstrādāti tiesvedības vajadzībām.

98 Otrām kārtām, Komisija apgalvo, ka gan LESD 15. panta 3. punkta ceturtā daļa, gan īpaši noteikumi par piekļuvi tiesu dokumentiem zaudētu jēgu un tiktu apieti, ja būtu pieļaujama piekļuve dalībvalsts tiesvedības vajadzībām izstrādātajiem procesuālajiem rakstiem. Proti, tad būtu iespējams sistemātiski

lūgt Komisijai piekļuvi visu tai jebkādas tiesvedības ietvaros nosūtīto dokumentu kopijām, pat ja tiesa nevarētu tiem piešķirt piekļuvi. Turklāt papildus īpašo noteikumu apiešanai pati tiesību piekļūt citu lietas dalībnieku procesuālajiem rakstiem pastāvēšana ikreiz būtu atkarīga no tā, vai Komisija piedalās tiesvedībā, kas būtu pretrunā šo noteikumu pamatā esošajai sistēmai.

99 Vispirms ir jānoraida Komisijas arguments par īpašo noteikumu par piekļuvi tiesvedības dokumentiem apiešanu.

100 Šajā ziņā, pirmkārt, ir jāatgādina, ka, protams, attiecībā uz Komisijas procesuālajiem rakstiem ir ticis nospriests, ka norisošas tiesvedības gadījumā minēto procesuālo rakstu publiskošana nozīmētu neņemt vērā šīs kategorijas dokumentu īpatnības un būtu līdzvērtīga pārskatāmības principa attiecināšanai uz nozīmīgu tiesvedības daļu, kā rezultātā Tiesas izslēgšana no to iestāžu vidus, uz kurām atbilstoši LESD 15. panta 3. punkta ceturtajai daļai attiecas pārskatāmības princips, lielā mēra zaudētu savu lietderīgo iedarbību (šajā ziņā skat. spriedumu Zviedrija u.c./*API* un Komisija, minēts 15. punktā, EU:C:2010:541, 95. punkts). Tāpat ir ticis nospriests, ka ne Tiesas statūtos, ne Savienības tiesu reglamentos nav paredzētas tiesības piekļūt trešo personu procesuālajiem rakstiem, kas iesniegti tiesā tiesvedības ietvaros (spriedums Zviedrija u.c./*API* un Komisija, minēts 15. punktā, EU:C:2010:541, 99. punkts).

101 Tomēr no šīs pašas judikatūras izriet, ka šā sprieduma 100. punktā minēto apsvērumu dēļ Regulas Nr. 1049/2001 noteikumi nekļūst nepiemērojami pieteikumam par piekļuvi procesuālajiem rakstiem, kas attiecas uz tiesvedību.

102 Proti, šā sprieduma 100. punktā minētie apsvērumi ir tikuši ņemti vērā, lai interpretētu izņēmumu, kas attiecas uz tiesvedību aizsardzību un kas ir paredzēts Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta otrajā ievilkumā (šajā ziņā skat. spriedumu Zviedrija u.c./*API* un Komisija, minēts 15. punktā, EU:C:2010:541, 94., 95., 99., 100. un 102. punkts), kas noteikti nozīmē, ka tie nekādi netraucē piemērot minēto regulu. Pretēji Komisijas apgalvotajam ir jānorāda, ka, ņemot vērā šā sprieduma 72., 73. un 81. punktu, šie paši apsvērumi attiecas arī uz gadījumu, kad ir iesniegts pieteikums par piekļuvi dalībvalsts procesuālajiem rakstiem.

103 Otrkārt, ir jāatgādina, ka, lai arī Regulas Nr. 1049/2001 mērķis ir sniegt sabiedrībai visplašākās iespējamās piekļuves tiesības iestāžu dokumentiem, šīm tiesībām, ņemot vērā šīs regulas 4. pantā paredzēto izņēmumu sistēmu, tomēr ir piemērojami noteikti ierobežojumi, pamatojoties uz sabiedrības vai privātajām interesēm (spriedumi, 2012. gada 28. jūnijs, Komisija/*Éditions Odile Jacob*, C-404/10 P, Krājums, EU:C:2012:393, 111. punkts, un Komisija/*Agrofert Holding*, C-477/10 P, Krājums, EU:C:2012:394, 53. punkts). Turklāt gan no LESD 15. panta 3. punkta ceturtās daļas, gan no Regulas Nr. 1049/2001 izriet, ka pārskatāmības principa piemērošanas ierobežojumiem attiecībā uz tiesvedības funkcijām ir viens un tas pats mērķis, proti, garantēt, ka tiesības piekļūt iestāžu dokumentiem tiek īstenotas, nekaitējot tiesvedību aizsardzībai (šajā ziņā skat. spriedumu Zviedrija u.c./*API* un Komisija, minēts 15. punktā, EU:C:2010:541, 84. punkts).

104 Tādējādi pretēji Komisijas apgalvotajam tiesvedību aizsardzība attiecīgā gadījumā var tikt nodrošināta, piemērojot Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta otrajā ievilkumā paredzēto izņēmumu, precizējot, ka atbilstoši judikatūrai var tikt ņemts vērā, ka īpašajos noteikumos, kas attiecas uz Savienības tiesām, trešajām personām nav paredzētas tiesības piekļūt procesuālajiem rakstiem, kas minētajām tiesām iesniegti tiesvedības ietvaros, lai interpretētu izņēmumu, kas attiecas uz tiesvedību aizsardzību (šajā ziņā skat. spriedumu Zviedrija u.c./*API* un Komisija, minēts 15. punktā, EU:C:2010:541, 100. punkts).

105 Līdz ar to, Regulas Nr. 1049/2001 piemērošanas jomā iekļaujot strīdīgos procesuālos rakstus, netiktu apdraudēts to īpašo noteikumu par piekļuvi dokumentiem mērķis, kuri attiecas uz tiesvedībām.

106 Turklāt šo secinājumu apstiprina tas, ka Tiesa, piemērojot Uzvedības kodeksu par publisku pieeju Padomes un Komisijas dokumentiem (OV 1993, L 340, 41. lpp.), jau ir nospriedusi, ka no ikvienas personas tiesībām uz taisnīgu lietas izskatīšanu neatkarīgā tiesā nevar tikt secināts, ka tiesa, kas izskata prasību, noteikti ir vienīgā, kurai ir tiesības piešķirt piekļuvi attiecīgās tiesvedības dokumentiem, vēl jo vairāk tāpēc, ka risks par tiesas neatkarības aizskārumu ir pietiekami ņemts vērā šajā kodeksā un tiesvedības aizsardzībā Savienības līmenī attiecībā uz Komisijas tiesību aktiem, ar ko piešķir piekļuvi tās rīcībā esošajiem dokumentiem (spriedums, 2000. gada 11. janvāris, Nīderlande un *van der Wal* /Komisija, C-174/98 P un C-189/98 P, Krājums, EU:C:2000:1, 17. un 19. punkts). Tādēļ nevar piekrist, ka, nepastāvot īpašām normām šajā ziņā, Regulas Nr. 1049/2001 piemērošanas joma varētu tikt sašaurināta tādēļ, ka Tiesas statūtos un Savienības tiesu reglamentu normās nav regulēta trešo personu piekļuve dokumentiem (spriedums *API*/Komisija, minēts 41. punktā, EU:T:2007:258, 89. punkts; šajā ziņā un pēc analoģijas skat. arī spriedumu, 1999. gada 7. decembris, *Interporc*/Komisija, T-92/98, Krājums, EU:T:1999:308, 37., 44. un 46. punkts).

107 Vēl, ciktāl Komisija apgalvo, ka šīs iekļaušanas dēļ būtu pieļaujams iesniegt pieteikumu par piekļuvi visiem Komisijai Savienības tiesu iesniegtajiem dokumentiem, papildus visu lietas dalībnieku procesuālajiem rakstiem ieskaitot arī tiesas sēžu protokolus, ir jānorāda, ka šā sprieduma 83. punktā norādītais secinājums, ka dalībvalsts procesuālie raksti, kas iestādei iesniegti tiesvedības ietvaros, pēc definīcijas nav izslēgti no Regulas Nr. 1049/2001 piemērošanas jomas, nekādi neskar atšķirīgu jautājumu par to, vai pašas tiesas izstrādātie un iestādei tiesvedības ietvaros nosūtītie dokumenti tāpat ietilpst minētās regulas piemērošanas jomā. Ņemot vērā, ka šī strīda priekšmets ir ierobežots ar apsvērumu vērtējumu saistībā ar vienīgo prasītāja izvirzīto pamatu par to, ka Komisija prettiesiski viņam ir atteikusi piekļuvi strīdīgajiem procesuālajiem rakstiem, Vispārējai tiesai šajā lietā nav jāspriež par to, vai Regula Nr. 1049/2001 būtu piemērojama arī citiem dokumentiem, kas iestādei nosūtīti tiesvedības ietvaros, piemēram, tiesas sēžu protokoliem. Proti, atbilstoši judikatūrai Savienības tiesa nevar spriest *ultra petita* (spriedumi, 1962. gada 14. decembris, *Meroni*/Augstā iestāde, 46/59 un 47/59, Krājums, EU:C:1962:44, 801. lpp., un 1972. gada 28. jūnijs, *Jamet*/Komisija, 37/71, Krājums, EU:C:1972:57, 12. punkts).

108 Turklāt attiecībā uz Komisijas argumentu, ka, iekļaujot citu lietas dalībnieku procesuālos rakstus Regulas Nr. 1049/2001 piemērošanas jomā, tiktu atvērta piekļuve visiem visu lietas dalībnieku dokumentiem un pati šādu piekļuves tiesību pastāvēšana būtu atkarīga no Komisijas dalības attiecīgajā tiesvedībā, ir jāatgādina, ka saskaņā ar šā sprieduma 106. punktā minēto judikatūru, nepastāvot īpašām normām šajā ziņā, Regulas Nr. 1049/2001 piemērošanas joma nevar tikt sašaurināta tādēļ, ka Tiesas statūtos un Savienības tiesu reglamentu normās nav regulēta trešo personu piekļuve dokumentiem. Šādos apstākļos un ņemot vērā šā sprieduma 107. punktā izklāstītos apsvērumus, neskarot no šajā lietā izvirzītā atšķirīgu jautājumu par visu procesuālo rakstu, ko sagatavojuši visi lietas dalībnieki jebkādas tiesvedības ietvaros, iekļaušanu tiesību piekļūt dokumentiem piemērošanas jomā, ir jāuzskata, ka tas, ka, ja iestādei tiek iesniegts pieteikums, iespējama piekļuve šādiem procesuālajiem rakstiem ir atkarīga no tā, vai šī iestāde piedalās attiecīgajā tiesvedībā, nesašaurina Regulas Nr. 1049/2001 piemērošanas jomu. Proti, šī atkarība ir tikai sekas tam, ka nepastāv īpaši noteikumi, kas Savienības tiesās reglamentētu tiesības piekļūt tiesvedības vajadzībām izstrādātajiem procesuālajiem rakstiem.

109 Visbeidzot, ciktāl Komisija apgalvo, ka pieteikums par piekļuvi dalībvalsts procesuālajiem rakstiem būtu jānosūta Tiesai vai minēto procesuālo rakstu autorei dalībvalstij, pirmkārt, attiecībā uz iespējamo pienākumu pieteikumu par piekļuvi strīdīgajiem procesuālajiem rakstiem nosūtīt Tiesai ir jāatgādina, ka saskaņā ar šā sprieduma 106. punktā minēto judikatūru no ikvienas personas tiesībām uz taisnīgu lietas izskatīšanu neatkarīgā tiesā nevar tikt secināts, ka tiesa, kas izskata prasību, noteikti ir vienīgā, kurai ir tiesības piešķirt piekļuvi attiecīgās tiesvedības dokumentiem. Atbilstoši Regulas Nr. 1049/2001 noteikumiem Komisijai var tikt nosūtīts pieteikums par piekļuvi strīdīgajiem procesuālajiem rakstiem attiecībā uz tādiem dokumentiem, kas ir tās rīcībā, ja ir izpildīti minētās regulas piemērošanas nosacījumi.

110 Otrkārt, attiecībā uz iespējamo pienākumu pieteikumu par piekļuvi strīdīgajiem procesuālajiem rakstiem nosūtīt autorei dalībvalstij ir jānorāda, ka, pieņemot Regulu Nr. 1049/2001, Savienības likumdevējs ir atcēlis autora normu, saskaņā ar kuru, ja iestādes rīcībā esoša dokumenta autors bija trešā persona, pieteikums par piekļuvi dokumentam bija jāadresē tieši šī dokumenta autoram (spriedumi Zviedrija/Komisija, minēts 39. punktā, EU:C:2007:802, 56. punkts, un Vācija/Komisija, minēts 40. punktā, EU:T:2012:75, 28. punkts), ko Komisija vispār neapstrīd.

111 Turklāt pretēji tiesas sēdē Komisijas norādītajam šāds pienākums iesniegt pieteikumu dalībvalstij, kas ir strīdīgo procesuālo rakstu autore, neizriet arī no LESD 15. panta 3. punkta ceturtās daļas, kura – kā izriet no šā sprieduma 81. punktā izklāstītajiem apsvērumiem – nevar tikt interpretēta kā tāda, kurā attiecībā uz piekļuvi tiesvedības vajadzībām izstrādātajiem procesuālajiem rakstiem būtu atkārtoti iekļauta autora norma. Proti, papildus tam, ka šajā tiesību normā nav iekļauts neviens skaidrs noteikums šajā saistībā, no minētajiem šā sprieduma 81. punktā izklāstītajiem apsvērumiem izriet, ka ne minētā tiesību norma, ne šo procesuālo rakstu būtība to iekļaušanas tiesību piekļūt dokumentiem piemērošanas jomā nolūkā neliek nošķirt Komisijas procesuālos rakstus un dalībvalsts procesuālos rakstus.

112 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, ir jāatzīst, ka, pretēji Komisijas norādītajam un nepastāvot vajadzībai izvērtēt pārējos prasītāja šajā ziņā izvirzītos argumentus, strīdīgie procesuālie raksti nav Tiesas dokumenti, kas, ņemot vērā LESD 15. panta 3. punkta ceturto daļu, kā tādi būtu izslēdzami no tiesību piekļūt dokumentiem piemērošanas jomas un līdz ar to – no Regulas Nr. 1049/2001 piemērošanas jomas.

113 Ņemot vērā visus iepriekš izklāstītos apsvērumus un it īpaši šā sprieduma 48. un 83. punktā izdarītos secinājumus, ir jāsecina, ka, 2012. gada 3. aprīļa lēmumā uzskatot, ka strīdīgie procesuālie raksti neietilpst Regulas Nr. 1049/2001 piemērošanas jomā, Komisija ir pārkāpusi šīs regulas 2. panta 3. punktu.

114 Līdz ar to ir jāpieņem vienīgais izvirzītais pamats un tādējādi jāapmierina prasība atcelt 2012. gada 3. aprīļa lēmumu, ciktāl tajā prasītājam ir atteikta piekļuve strīdīgajiem procesuālajiem rakstiem.

Par tiesāšanās izdevumiem

115 Pirmām kārtām, attiecībā uz tiesāšanās izdevumiem, kas radušies prasītājam un Komisijai, Reglamenta 87. panta 2. punktā ir noteikts, ka lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tomēr atbilstoši Reglamenta 87. panta 3. punktam, ja pastāv izņēmuma apstākļi, Vispārējā tiesa var nolemt, ka tiesāšanās izdevumi ir jāsadala vai ka lietas dalībnieki sedz savus tiesāšanās izdevumus paši. Turklāt atbilstoši Reglamenta 87. panta 6. punktam, ja tiesvedību lietā izbeidz pirms sprieduma taisīšanas, Vispārējā tiesa lemj par tiesāšanās izdevumiem pēc saviem ieskatiem.

116 Šajā lietā, kā Vispārējā tiesa ir konstatējusi šajā spriedumā, lai arī prasība ir zaudējusi savu priekšmetu, ciktāl tā attiecas uz 2012. gada 16. marta lēmuma atcelšanu, tā ir tikusi apmierināta, ciktāl tā attiecas uz 2012. gada 3. aprīļa lēmuma daļēju atcelšanu.

117 Tomēr Komisija tiesas sēdē ir lūgusi, lai 2012. gada 3. aprīļa lēmuma daļējas atcelšanas gadījumā prasītājam izņēmuma apstākļu dēļ tiktu piespriests segt savus tiesāšanās izdevumus pašam. Šis lūgums tika pamatots ar to, ka prasītāja mājas lapā ir ticis publicēts iebildumu raksts, replika un Zviedrijas Karalistes iestāšanās raksts, kā arī Komisijas un prasītāja sarakste saistībā ar šo publikāciju. Komisija uzskata, ka, publicēdams minētos norisošas tiesvedības dokumentus, prasītājs ir pārkāpis pušu procesuālo tiesību vienlīdzības principu un labas tiesvedības principu.

118 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka saskaņā ar normām, kuras regulē dažādu lietu izskatīšanu Vispārējā tiesā, lietas dalībnieki tiek aizsargāti pret neatbilstošu procesuālo dokumentu izmantošanu (spriedums, 1998. gada 17. jūnijs, *Svenska Journalistförbundet*/Padome, T-174/95, Krājums, EU:T:1998:127, 135. punkts). Tādējādi saskaņā ar norādījumu Vispārējās tiesas sekretāram 5. panta 8. punktu nevienai privātai vai publiskai trešajai personai nav pieejami lietas materiāli vai procesuālie dokumenti, ja pēc lietas dalībnieku uzklausīšanas tam nav devis skaidru piekrišanu Vispārējās tiesas priekšsēdētājs vai, ja lieta vēl tiek izskatīta, tā tiesas sastāva priekšsēdētājs, kuram lieta ir nodota izskatīšanai, precizējot, ka šī atļauja var tikt piešķirta tikai pēc rakstiska lūguma, kam pievienots sīki izklāstīts pamatojums par trešās personas leģitīmu ieinteresētību apskatīt lietas materiālus.

119 Šis noteikums atspoguļo vispārējo pareizas tiesvedības principu, saskaņā ar kuru lietas dalībniekiem ir tiesības aizstāvēt savas intereses neatkarīgi no jebkādas ārējās ietekmes, tostarp sabiedrības ietekmes (spriedums *Svenska Journalistförbundet*/Padome, minēts 118. punktā, EU:T:1998:127, 136. punkts). Līdz ar to lietas dalībnieks, kam tiek piešķirta piekļuve pārējo lietas dalībnieku procesuālajiem dokumentiem, šīs tiesības drīkst izmantot tikai savai aizstāvībai un nekādam citam mērķim, piemēram, sabiedrības kritikas par citu lietas dalībnieku izvirzītajiem argumentiem panākšanai (spriedums *Svenska Journalistförbundet*/Padome, minēts 118. punktā, EU:T:1998:127, 137. punkts).

120 Saskaņā ar judikatūru šim principam pretēja rīcība ir tādu tiesību ļaunprātīga izmantošana, kas var tikt ņemtas vērā, sadalot tiesāšanās izdevumus izņēmuma apstākļu dēļ atbilstoši Reglamenta 87. panta 3. punktam (šajā ziņā skat. spriedumu *Svenska Journalistförbundet*/Padome, minēts 118. punktā, EU:T:1998:127, 139. un 140. punkts).

121 Šajā lietā netiek apstrīdēts, ka prasītājs ir publicējis gan noteiktus ar šo lietu saistītus rakstiskus dokumentus, tostarp, konkrētāk, papildus savai replikai – Komisijas iebildumu rakstu, gan saistībā ar šo publicēšanu notikušo lietas dalībnieku saraksti, proti, Komisijas vēstuli, kurā viņam tika lūgts izņemt abus iepriekš minētos procesuālos rakstus no savas interneta lapas, gan savu atbildi uz šo vēstuli. Turklāt Komisija apgalvo, ka prasītājs tāpat ir publicējis Zviedrijas Karalistes iestāšanās rakstu, ko prasītājs nav apstrīdējis.

122 Tāpat netiek apstrīdēts, ka prasītājs ir komentējis šīs publikācijas. Tādējādi iebildumu raksta un replikas publikācijai bija pievienota īsa piezīme, ka Komisija joprojām atsakās prasītājam piešķirt piekļuvi strīdīgajiem procesuālajiem rakstiem. Savā replikā prasītājs esot "izķidājis" Komisijas argumentāciju šajā ziņā. Šā sprieduma 121. punktā minētā sarakstes publikācija ietilpst prasītāja piezīmē ar nosaukumu "Komisija vēlas aizliegt publicēt internetā procesuālos rakstus par datu aizsardzību". Tomēr šajā piezīmē, kas ir uzrakstīta diezgan kritiskā valodā, ir minēts arī, ka Komisijas atteikums prasītājam piešķirt piekļuvi strīdīgajiem procesuālajiem rakstiem ir "acīmredzamā pretrunā" Tiesas judikatūrai un ka Komisija iebilstot pret "savu veltīgo pūļu saglabāt noslēpumu" publicēšanu. Abās piezīmēs interneta lietotājiem ir paredzēta iespēja publicēt komentārus, un iepriekš minētās otrās piezīmes publikācijai ir pievienoti vairāki pret Komisiju vērsti ļoti kritiski komentāri.

123 Ir jākonstatē, ka tas, ka prasītājs interneta tīklā ir publicējis Komisijas iebildumu rakstu un ar šo publikāciju saistīto saraksti, ir prasītājam šīs instances tiesvedības ietvaros nosūtīto procesuālo dokumentu ļaunprātīga izmantošana šā sprieduma 118. punktā minētās judikatūras izpratnē.

124 Proti, veicot šādu publikāciju, prasītājs savas tiesības piekļūt Komisijas rakstiskajiem šīs tiesvedības dokumentiem ir izmantojis citiem mērķiem, nevis savai aizstāvībai šajā instancē un tādējādi ir apdraudējis Komisijas tiesības aizstāvēt savu nostāju neatkarīgi no jebkādas ārējās ietekmes. Šis pēdējais minētais apsvērums ir jānorāda vēl jo vairāk tādēļ, ka šai publikācijai – kā izriet no šā sprieduma 122. punkta – tika pievienota iespēja interneta lietotājiem publicēt komentārus, un tādēļ tika pievienoti vairāki pret Komisiju vērsti kritiski komentāri.

125 Turklāt pēc Komisijas vēstules, kurā tika lūgts izņemt procesuālos rakstus no prasītāja interneta lapas, viņš šos dokumentus savā interneta lapā saglabāja.

126 Tādējādi, ņemot vērā šā sprieduma 120. punktā minēto judikatūru, ir jāsecina, ka Komisijas rakstisko dokumentu publicēšana interneta tīklā, kas ir šā sprieduma 118. un 119. punktā atgādinātajiem principiem pretēja rīcība, ir uzskatāma par tādu tiesību ļaunprātīgu izmantošanu, kas var tikt ņemtas vērā, sadalot tiesāšanās izdevumus izņēmuma apstākļu dēļ atbilstoši Reglamenta 87. panta 3. punktam.

127 Iepriekš norādīto apsvērumu gaismā šīs lietas apstākļi tiktu taisnīgi izvērtēti, ja tiktu nospriests, ka Komisija papildus saviem tiesāšanās izdevumiem sedz pusi prasītāja tiesāšanās izdevumu.

128 Otrām kārtām, attiecībā uz personu, kas iestājušās lietā, tiesāšanās izdevumiem ir jānorāda, ka atbilstoši Reglamenta 87. panta 4. punkta pirmajai daļai dalībvalstis, kas iestājas lietā, sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas. Līdz ar to Somijas Republika un Zviedrijas Karaliste sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (otrā palāta)

nosprież:

1) atcelt Eiropas Komisijas 2012. gada 3. aprīļa lēmumu, ar kuru *Patrick Breyer* atteikta pilna piekļuve dokumentiem par Austrijas Republikas veiktu Eiropas Parlamenta un Padomes 2006. gada 15. marta Direktīvas 2006/24/EK par tādu datu saglabāšanu, kurus iegūst vai apstrādā saistībā ar publiski pieejamu elektronisko komunikāciju pakalpojumu sniegšanu vai publiski pieejamu komunikāciju tīklu nodrošināšanu, un par grozījumiem Direktīvā 2002/58/EK transponēšanu un dokumentiem par lietu, kurā ticis pasludināts 2010. gada 29. jūlija spriedums Komisija/Austrija (C-189/09), ciktāl tajā ir tikusi atteikta piekļuve Austrijas Republikas minētajā lietā iesniegtajiem procesuālajiem dokumentiem;

2) tiesvedība ir jāizbeidz daļā par prasību atcelt Komisijas 2012. gada 16. marta lēmumu, ar kuru noraidīts *P. Breyer* pieteikums piekļūt tās juridiskajam atzinumam par Direktīvu 2006/24;

3) Komisija sedz savus tiesāšanās izdevumus un atlīdzina pusi *P. Breyer* tiesāšanās izdevumu;

4) Somijas Republika un Zviedrijas Karaliste sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.

Martins Ribeiro Gervasoni Madise

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2015. gada 27. februārī.

[Paraksti]